

Lea Vivot a její sochy v Praze.

Jistě jste si všimli soch, které se nově objevují i v Praze a znázorňují scény z lidského života způsobem dosud spíše neobvyklým. V jednom z časopisů cestovního ruchu jsem našla článek o jejich autorce. S pomocí výtahu z něj a dalších údajů z internetu Vám o ní chci něco povědět. Je o to zajímavější, že je původem Češka.

Původním jménem Drahomíra Hekelová se narodila v r. 1948 v Horní Temenici u Šumperka. Vystudovala střední uměleckou školu v Praze. Po příchodu sovětských vojsk emigrovala v roce 1968 do Itálie, kde navštěvovala sochařské kurzy modernisty Marina Mariniho.

Odešla do Kanady, kde obdržela stipendium kanadské vlády a studovala ještě na Ontario College of Art a poté i v New Yorku. Přivydělávala si přitom jako biletářka, novinářka, módní návrhářka a zahrála si i několik drobných rolí ve filmu. Její začátky v cizině nebyly lehké. Nejednou prý musela přenocovat někde na lavici.

Dnes je situace ovšem již jiná. Její sochy – nejednou sedící na lavici – jsou k vidění v New Yorku, Acapulku, Torontu, Hong Kongu, na Floridě, ale i v Evropě a v Čechách kam se po desetiletích vrací jako **Lea Vivot**.

Toto jméno vzniklo zčásti převzetím křestního jména její zemřelé přítelkyně z dětství a příjmení Vivot pak získala svým prvním sňatkem s Argentincem. Je odvozeno od španělského slova vivo- živý. Po tragické smrti svého prvního manžela se provdala v Kanadě za veterinárního lékaře. Dala život třem synům z nichž jeden však velmi brzy zemřel.

Podle časopisu je to velmi charismatická žena s vrozeným optimismem, pokorou a láskou k životu. Příjemně ostatně vypadá i na obrázku. Pracuje a žije střídavě v Kanadě, USA a Mexiku.

Její sochy zobrazující různé scény z běžného života často nestojí jako mnoho jiných na podstavcích nad lidmi, ale jako v běžném životě se drží spíše při zemi. Vícekrát i sedí na lavici. Autorka prý říká, že lavice jsou častými svědky našeho štěstí i neštěstí.. Věří také na čisté svědomí, zákony přírody a universa. Umění podle ní musí stát mimo politiku, protože jeho hodnoty jsou trvalé zatímco politika je záležitost přechodná, závislá na situaci. U slávy a popularity považuje za nejdůležitější to, aby člověk byl schopen je využít i ve prospěch jiných lidí.

V roce 2001 měla výstavu v Praze v budově Sazky v Praze 9 v ulici k Žižkovu před níž se také nyní nachází jedna z jejích soch – bronzová „Lavička neřesti“. S dalšími se setkáte např.před hotely Inter Continental, Four Seasons, v Rytířské ulici a v blízkosti sportovní haly Sazka aréna. Tamní sousoší se jmenuje „Život hrou“.

Setkáte se s ní i v městě jejího mládí – Šumperku – kde měla výstavu v roce 2009. Její dílo „Radost z deště“ se tam nachází na Hlavní třídě. Myslím, že sochy se Vám budou líbit.